

NOVA RAST

glasilo molivcev
za duhovne poklice
leto XXI. avgust 2011. številka 4

Nosite
bremena drug drugemu
Gal 6,2

Foto: S. Skralovnik

*Posnemovalci moji bodite,
kakor sem jaz Kristusov posnemovalec. 1 Kor 4,16
Posvečena so tvoja usta, govori svete reči!
Posvečene so tvoje roke, opravljaj svete reči!
Posvečene so tvoje oči, oziraj se na nebeške reči!
Živim, pa ne več jaz,
ampak v meni živi Kristus. Gal 2,20*

bl. Anton Martin Slomšek

Uvodnik

Drage molivke in molivci za duhovne poklice

Dobrodelnost in solidarnost sta besedi, ki nas že vse leto nagovarjata in nas bosta spremljali še nekaj časa. Ko slišimo besedo dobrodelnost, večinoma najprej pomislimo na pomoč sočloveku, ko mu primanjkuje življenjskih potrebščin ali drugih materialnih pogojev za človeka vredno življenje. Seveda, pomoč v materialni stiski je osnovna in primarna. Poznamo pregovor, da prazna vreča ne stoji pokonci. Vendar pa se kristjani zavedamo, da ne sme ostati le pri tem, da človeku damo nekaj stvari, ki mu bodo olajšale življenje. Poklicani smo namreč, da delimo tudi nevidne, notranje dobrine. Kako velika dobrina je že en sam nasmech, ki lahko sočloveka dvigne in mu polepša dan. Če gremo še globlje v dobrodelnost, pridemo do – na prvi pogled – nerazumljivega zaključka, da je lahko tudi darovanje trpljenja dobrodelnost. Kako to? Ali ni trpljenje nekaj slabega? Seveda. Vendar je Jezus s tem, ko je sprejel trpljenje in ga daroval Očetu, naredil največ. Trpljenju je dal pozitivni predznak in ga preoblikoval v sredstvo odrešenja. Zato duhovniki večkrat vabimo k darovanju trpljenja. S tem delamo podobno dobro delo kot Jezus na križu. Nihče seveda ne zahteva, Bog ne daj, da bi kdo moral trpeti. Duhovna moč trpljenja je v tem, da ga, ko pride, sprejmemo z ljubeznijo, ne z odporom, in ga pridružimo Jezusovemu trpljenju. Vse skupaj povabim, da bi različnim načinom dela za duhovne poklice dodali tudi svoje križe in težave, ki nas vsak dan znova doletijo. Ni potrebno, da smo hudi bolniki. Gospodu lahko darujemo na primer prometni zastoj, ko Gospodu darujemo nepotrpežljivost in molimo: »Gospod, iz ljubezni do tebe se ne bom jezil, ampak bom potrpežljiv. In darujem ti to mojo malo »žrtvico« za nove duhovne poklice.« Podobnih primerov je lahko v našem vsakdanjem življenju veliko. Ne bojmo se, začnimo.

Želim vam obogatitve v prebiranju lista in blagoslova pri darovanju trpljenja za duhovne poklice

Vlado Bizjak, urednik

DAROVANJE TRPLJENJA - MOJA DOBRODELNOST

Precej časa je že minilo od tistega toplega dne, praznika sv. Petra in Pavla. Če le morem, grem ta dan v ljubljansko stolnico na posvečenje novomašnikov. Tako je bilo tudi takrat. Ko sem se vrnil, me je telefonska »tajnica« spomnila na nujni klic v bolnišnico. Žena, srednjih let, je padla s češnje in se težko ponesrečila. Ko je prejela zakrament spovedi, obhajila in bolniškega maziljenja, je prosila, da ponovno pridem. Naslednji dan mi je zaupala: »Gospod, nog ne čutim.« In nadaljevala: »Vse darujem za novomašnike in nove duhovne poklice.« Rad sem se vračal, ji prinašal sv. obhajilo in se z njo pogovarjal. Prepričan sem, da je njeno »darovanje« že marsikomu odprlo pot k poklicu.

Četrto stoletje z veseljem vstopam v življenje preizkušenih z boleznijo. Želje svojcev po telefonu, pa tudi klici zdravstvenih delavcev, naj obiščem bolnika, usmerjajo moj korak k življenju trpečih. Koliko življenjskih zgodb slišim in vidim!

Duhovnika želijo ljudje z boleznimi vseh vrst – želijo, da bi telesnemu zdravljenju pristavil še duhovno dimenzijo. Žal vse prevečkrat pokličejo prepozno. Bojijo se bolniku reči, naj bi ga obiskal duhovnik. K tistim ki si želijo, da pridem, pa tudi k drugim prihajam brez velikih besed tolažbe, z njimi se pogovarjam, največkrat jih poslušam, z njimi molim in obhajam zakramente. Bolnik postane miren, vdan v Božjo voljo čaka na zadnje srečanje s svojim Stvarnikom. Mnogi pa ozdravijo.

Ob spremljanju bolnikov doživljam čudovite stvari. Odkrivam, da je Bog navzoč posebej tam, kjer je stiska največja. In vsakemu govori na svoj način.

Pred kratkim sem po maši v kapeli vprašal bolne in druge, kaj jim pomeni napis nad Čemažarjevo podobo Križanega »Nihče nima večje ljubezni«. Bolnica je povedala: »Verjamem v že omenjeni

Foto: arhiv CDP

stavek. Če me on ljubi z najodličnejšo ljubeznijo, mu moram vračati ljubezen – tudi s sprejemanjem preizkušenj.« Drugi bolnik: »Preizkušnje sprejemam, ker imam rad sebe in se moram imeti rad, čeprav obloženega s trpljenjem. Težave so del mene, torej moje. Sebe celega pa moram ljubiti.« Naslednji: »Preizkušnje sprejemam, ker imam rad tudi druge. V trpljenju se spomnim domače družine, mislim na župnijo, škofijo, Cerkev na Slovenskem. Mislim na preizkušene v svetu ...« Če povzamem besede sogovornikov: **PREIZKUŠNJE NOSIM IZ LJUBEZNI DO BOGA, DO BLIŽNJIH IN DO SEBE.**

Spominjam se svojega zdravljenja, sedem let je trajalo, hvala Bogu pa zdaj že trideset let nimam težav. Ko sem se s postom pripravljaj na zahtevno preiskavo, sem daroval nekaj ur v ta namen, nekaj za druge namene. Kako neverjetno hitro so minevale ure, namenjene drugim.

Blaženi Janez Pavel II. je bil tisti, ki je želel, da Cerkev vsako leto praznuje svetovni dan bolnikov in sicer februarja, na praznik Lurške Matere Božje. Bolezen je bistveni del človeške izkušnje. Doleti vsako osebo, bodisi neposredno na telesni ravni bodisi na duševni, doleti bližnje in drage nam osebe ali našo okolico. Dotakne se globine naše duše ter izzove ljubezen, upanje in vero. Jezus Kristus je s svojo pozornostjo do trpečih, s svojim trpljenjem in smrtjo najverodostojnejša tolažba za bolnike. Za to si mora prizadevati tudi celotna Cerkev, ki spodbuja k solidarnosti in ljubezni v vseh razsežnostih človeške skupnosti.

Velik pričevalec o tem, kako živeti bolezen v veri, je prav blaženi Janez Pavel II. Način, kako jo je živel, zase in za nas, je eden glavnih motivov, da smo prepričani v njegovo svetost. Tako kot Jezus, ki nosi križ, je tudi on velik prijatelj in priprošnjik vsakemu bolniku. A poleg tolažbe obstaja tudi prizadevnost. Benedikt XVI. pravi: »Mera človečnosti se bistveno določa v odnosu do trpljenja in do trpečega. To velja za posameznika kakor za družbo. Družba, ki ne more sprejeti trpečih in pomagati v sotrpjenju, deliti in nositi trpljenje tudi od znotraj, je okrutna in nehumana družba« (Spe salvi 38). Trpljenje kliče in lahko prebudi ljubezen. Ogromno ljubezni. Brez trpljenja ne bi mogli spoznati globine ljubezni. Prosimo, da bi jo razumeli in jo živeli ter rastle v človečnosti.

Duhovniki, ki spremljamo bolnike v bolnišnicah po Sloveniji, si želimo, da župnijska občestva, različne skupine in gibanja poskrbijo za obisk duhovnika doma, v domovih za ostarele in bolnišnicah.

Naj nas spremlja goreča prošnja:

»Dobri Bog, razsvetluj nas, da bomo starejšim, bolnim in umirajočim preskrbeli prejem zakramentov – spovedi, maziljenja in obhajila, ki jih bodo utrdili v krščanski veri, zaupanju v Božje varstvo, sprejemanju in darovanju trpljenja za odrešenje vseh ljudi!«

Dobrodelnost - dajanje in prejemanje

»Kaj pa imaš od tega, da se toliko „matraš“ za tiste, ki izkoriščajo Cerkev in družbo?« mi je v posmehu rekla bližnja sorodnica.

Da, kaj pa imam od tega, da sem pustil dobro državno službo in tudi ponujeno politično kariero in se podal v vode Karitas pred enaindvajsetimi leti? Pa še ženo sem potegnil v te vode! Ali ni to čudno in nenormalno? In to v času, ko gospodujeta potrošniška miselnost in individualizem. Gledano skozi očala utripa časa sem čudak za leve in desne. Diakonska služba mi je lahko v veliko oporo, vendar bi jo lahko tudi drugače uresničeval in se ne izpostavljal ali tvegalo svoje kože.

In kaj me drži pokonci dvajset let, da vsak dan odprtih rok in odprtega srca in duše stopam skozi vrata Karitas? Odgovor je v poklicanosti od Njega, ki je POT, RESNICA in ŽIVLJENJE. Toliko dogodkov, kjer sem se lahko razdajal in notranje napolnjeval, me je doletelo vsako leto, da bi se težko odločil, kateri je največji.

Razvijanje tretjega stebra življenja Cerkve na Slovenskem, ki je bilo uradno od leta 1946 prepovedano, je rojevalo iz dneva v dan potrebe in sadove. Po dvajsetih letih delovanja Karitas si težko predstavljamo, da le-ta ne bi živela v večjih župnijah ali ne bila navzoča, ko se zgodijo večje elementarne nesreče doma in po svetu, ali ne sodelovala na socialnem področju s svojim vidikom poslanstva. Življenje družbe in Cerkve se ne more več odvijati mimo Karitas in na to sem ponosen in tega sem iskreno vesel. Kaj se me je najbolj dotaknilo, je težko reči, ker dobrodelnost ne pozna meja in ko ji nadenemo angelska krila, dobiva še druge dimenzije, ki presegajo človeški razum. Nepošteno bi se bilo šopiriti o osebnih zaslugah. Raje bi poudaril, da me je zaznamovala KARITAS in da rad dajem in se učim prejemati od ubogih tiste drobne iskrice upanja, veselja pa tudi deliti žalost, obup, deviacijo ...

Zagotovo so me zaznamovali tako živost, stvarnost, upanje, ljubezen kot šola življenja in dela v Karitas.

MOLITVENI DAN ZA DUHOVNE POKLICE

»Vi ste sol zemlje. Če pa se sol pokvari, s čim naj se osoli?
Ni za drugo, kakor da se vrže proč in jo ljudje pohodijo.«

(Mt 5,13)

»Vi ste sol zemlje,« je podnaslov letošnjega molitvenega dneva za duhovne poklice po naših škofijah. Zakaj prav ta izbira?

Zato, ker je potrebno biti nekaj v življenju. Ta misel je lahko razumljena kot domišljavost. Če ti gre le za to, da si moderen, da o tebi govorijo in pišejo, potem si lahko le blebatač, slepar ali hudodelec.

Potrebno je biti nekaj v Božji perspektivi! Samo to je vredno naših moči, naporov, hrepenjenja, našega umiranja. To je hotel od vsakega kristjana Kristus: naj postane sol zemlje. Samoljubni domišljavec se tako zavija v dim domišljije, da ne vidi ob sebi roke, ki se steguje po pomoč. Če ne doživi spoznanja, da je njegova veličina le v tem, da osebno raste v razdajanju drugim (lastnost soli), ostane ujet v svoje lastne zanke in ob vseh žarometih svojega poveličevanja brezkoristen siromak. S čim se bo ta spriena sol popravila?

Dobra sol sem, če množim in ohranjam dobroto, resnico, ljubezen, pravico prav v tem svetu, v katerega me je postavila roka Previdnosti.

Na ta način smo povezani vsi, ki smo v duhovnih poklicih, tisti, ki slišijo klic, in verniki,

ki molijo zanje in za nas. Kdor karizmo duhovnega poklica dobi in jo sprejme, je brez dvoma eden najsrečnejših ljudi na svetu. Za tak poklic je potrebno veliko moliti. Molitev mora biti prepričljiva, silna, preroška.

Na žalost sta trušč in hitrica vdrla v našo molitev. Pa je samo ena rešitev. Imeti moramo pogum za molitev prerokov, molitev iz vse svoje biti. Gre za duha molitve, ne za umetno sestavljene obrazce. Mrtva črka ostanejo, če ne molimo Boga v duhu in resnici. Nemoč naše molitve je v nezaupanju. Dodal bi, da je nezaupanja in slabokrvnosti naše molitve krivo to, da smo v molitvi le mi, ni pa Boga. Sami zagledani vase in v svoje skrbi, s premikanjem ustnic. To je velikokrat vsebina naše molitve. Bodimo pa sol molivcev za duhovne poklice. Oplemenitimo našo molitev!

Bog daj, da bi se naše krajevne Cerkve **v soboto, 10. septembra**, spremenile v eno samo binkoštno dvorano, ki v molitvi prosi in pričakuje darov Svetega Duha. Potrebujemo namreč tisto ozračje vere, upanja in ljubezni, ki bo pospeševalo rast in zorenje duhovnih poklicev in duhovnih voditeljev. Naj Marija, kraljica apostolov, moli z nami in prosi za nas!

Na nas je, da se skupaj z njo in vsemi drugimi udeležimo molitvenega srečanja, zato vabljeni v čim večjem številu na škofijske molitvene dneve!

Foto: M. Kramberger

Romanje k Mariji Pomagaj na Brezje

Vsako tretjo nedeljo v mesecu popoldne posamezne dekanije romajo na Brezje in molijo za duhovne poklice. Zberejo se ob 15.00 uri za molitveno uro pred Najsvetejšim, ob 16. uri pa je somaševanje dekanijskih duhovnikov.

Razpored romanj:

- 18. september Ljubljana Vič/Rudnik,
- 16. oktober Cerknica,
- 20. november Grosuplje,
- 18. december Radovljica.

Vabljeni ste tudi molivci za duhovne poklice iz drugih dekanij oz. župnij.

ŠKOFIJSKI MOLITVENI DAN ZA DUHOVNE POKLICE

bo v soboto, 10. septembra:

- v Petrovčah ob 9.00,
- na Sveti Gori ob 8.00,
- na Brezjah ob 8.30,
- na Ptujski Gori ob 8.30,
- v Turnišču ob 10.00,
- v Šentjerneju ob 9.00.

Podrobnejši spored najdete
v tedniku Družina. Pridite, molimo!

MOLITVENA URA in SVETA MAŠA za DUHOVNE POKLICE

in njihovo stanovitnost
bo vsako tretjo sredo v mesecu

**(21. septembra, 19. oktobra,
16. novembra) ob 10. uri**

v kapeli šolskih sester
na Strossmayerjevi 17 v Mariboru.
Vhod zadaj z dvorišča.

V BOGOSLOVJU ŠE VEDNO ČAKAJO NOVE BOGOSLOVCE - zavzeto molimo!

Izdal: Center za duhovne poklice mariborske nadškofije, Slomškov trg 20, 2000 Maribor,
<http://cdp.nadskofija-maribor.si>

Uredniški odbor: mariborska nadškofija (Stanislav Slatinek, Barbara Skralovnik),
ljubljska nadškofija (Jure Ferlež), celjska škofija (Luka Mihevc), koprška škofija (Ervin Mozetič),
murskosoboška škofija (Srečko Fras), novomeška škofija (s. Mirjam Černigoj). Odgovarja: Vladimir Bizjak.
Založila: Slomškova družba d.o.o. Maribor, prelom in priprava za tisk: Andrej Sauperl, naklada 9100 izvodov